GS 1345

Waren uppriktige i tro och kärleksband
Emot den J en gång gifwit eder hand,
Så bekrön's Ni med sällhet här i tiden.

Wid hwaßen af den krökta ström,
Som tyckes kärlek, kärlek susa,
Låt ömma känslor dig förtjusa,
War lycklig, älska, njut och dröm.

2.

Men wet, den under kärleks-twång,
Ack, hwilket twång, sig hunnit gifwa,
Bör första känslan trogen blifwa;
Ty hjertat älskar blott en gång.

3.

Sitt lugn den aldrig återfår,
Som mot en trogen skönhet bryter:
Om tusen band han sedan knyter,
Skall ångren följa i hans spår.

4.

Ack nej! der bröst mot bröst förent,
Sig i hwarannans känslor sluter,
Der hjertat utan mättnad njuter
Och nöjet är, som ljuset, rent.

Westerås, 1831,
L. R. Björkbooms Boktryckeri.

Den trolösa Lisa.

I Rodala Socken och Warkena By
Der hände ett under bland alla:
En utwalder flicka med rosenröd hy,
Som liljan jag will henne kalla;
Hon war wäl intet riker på silfwer eller gull,
Men hennes hjerta af kärlek war full,
Dertill ett dygdemönster för alla.

2.

Hon hade knappt fyllt sina aderton år,
Sedan hon till werlden blef födder,
En ungerswen kärlek till henne dock får,
Hans namn war beprydt med all heder.
De lofwade hwarandra på heder och tro
Att i inbördes kärlek sammanbo;
Men werlden bedrager ju så många.

3.

Se'n reste han bort uti främmande land,
Sin lycka att widare bekomma.
Och räckte åt sin käresta sin trogna hand,
Och sade: war trofast min fromma.
Om jag igenkommer och Herren så will,
Så swär jag, med åran du hörer mig till,
Jag älskar ingen högre i werlden.

4.

När skeppet war färdigt att segla sin kos
Och seglen stod spända mot winden,
På landet han lemnat sitt hjerta och sin ros
Och tårarne de runno på kinden:
Nu får jag afsked taga af dig, min lilla wän!
Gud gifwe den dagen wi råkades igen,
Det wore mitt nöje uppå jorden.

5.

Till England han seglade lyckligt och fort,
Och skeppet det ankrade wid London.
De wackraste flickor, som fins på denna ort,
De kunde ej förtaga hans wända.
Änskönt flickorna där woro båd' fagra och fin,
Så tänkte han likwäl på käresta sin;
Han bar henne jemt i sitt hjerta.

6.

Då han warit borta i årena tre,
Sitt fädernesland han önskade se,
Men under den tiden han skrifwit tolf bref,
Dem käresta alla har bekommit;
Dock dem att beswara, förgätit hon har,
Ty wännen i hjertat hon hade ej qwar,
Hon gifwit sin kärlek åt en annan.

7.

Efter han warit borta i årena tre,
Hans hjerta af kärlek wille brinna.
I Rodala Socken och Warkena by,
Der mände han sin käresta finna.
Hennes bröllop firades med spel och med dans:
Men Bruden bleknade under krona och krans,
När hon sin förra wän fick beskåda.

8.

Hennes käraste wrider sina händer i blod,
När han allt detta fick åskåda,
Hans ögon de fuktades af tårarnes flod;
Hans tal till henne war sålunda:
Du trolösa wän, som har ryggat din ed,
Fruktar du icke att himlen är dig wred
För bandet du så grymt hafwer slitit?

9.

Ty om jag än reste till ytterste kant
Af werlden, som Gud hafwer skapat,
Eit sådant kallsint hjerta jag aldrig än fannt
Bland wildaste tigrar, som waka
Om natten, att sluka de resande in;
De hafwa dock kärlek till makarne sin,
Men hos dig har den alldel's förswunnit.

10.

Nu blifwer jag i stillhet och lefwer i ro
Och skall ingen flicka mer begära;
Men prisas bör wäl den, som håller gossar tro,
Och wandrar sin werld fram med åran.
Dock ett will jag bedja, det wet jag att ni gör,
Begråter mitt öde en gång när jag dör,
För det nej, som mig aldrig bekommit.

11.

Ja, flyktiga flickor, jag råder eder till,
Ehur' I Er sticken eller lagen,
Låt gossarne få råda och göra som de will,
I bören dem aldrig bedraga;